

De Dief

DOOR J. HENKTON

De man haalde wrevelig en ongeduldig zijn schouders op.

„Laten we als vrienden scheiden, Wout, en hou dus op met je raadgevingen. Je weet immers, dat het nutteloos is.”

„'t Is zoo jammer,” zei de ander. „Waarom zou je 't niet doen, Karel? Je hebt nu de kans. Laat het heel en al goed zijn, nu we elkaar na jaren terugzien.”

„Ik wil het niet. Ik blijf wat ik ben.”

„Veel mensen als jij keeren terug.”

„Alleen in boeken,” spotte Karel. „De ontmoeting met mijn besten vriend zal me heusch niet bekeeren. O, ik zou je graag het plezier doen, kerel, maar ik kan niet. Ik ben juist als de helden in die mooie verhaaltjes — maar het gelukkige einde ontbreekt hier: de jongen „met goeie hersens, maar die niet wil,” vroeg zijn ouders verloren, kostschool, lichtzinnigheid, geen lust om te werken, weggestuurd, enz. Nu ben ik het langzamerhand banaal geworden type van den gentleman-dief. 'n Goeie baan, hoor! Weinig werk en een groot inkomen. Ik heb hoegenaamd geen plannen om weer braaf te worden.”

„Je bent toch niet altijd zoo geweest.”

„Natuurlijk niet, maar in ieder geval lang genoeg om nu terug te keeren. Het gaat heel gemakkelijk om zoo te worden, maar teruggaan is onmogelijk.”

„Is er misschien....?”

„Je raadt het goed. Acht jaar geleden heb ik haar ontmoet; 't was een mooie, oprechte liefde van mijn zijde, maar werd niet beantwoord. Misschien zou het in dat geval anders gegaan zijn. Ze is nu al lang getrouwd met een bankier. Ook als in de boeken, niet? — Komaan Wout, ik moet gaan; ik ben blij je ontmoet te hebben, maar ik heb nu een afspraak. Ik heb nog werk vanavond; morgen zul je het wel in de kranten lezen.”

„Ben je niet bang, dat ik....?”

„Als ik je niet vertrouwde, had ik je niets verteld. Jij bent de eenige, die het weet. De politie kent me niet in deze gedaante — Adieu, kerel; succes in je zaken.”

De twee vroegere schoolvrienden, zakenman en dief, scheidden; de zakenman ging naar den trein; de dief naar een der vele restaurants, waar hij zijn medeplichtige kon ontmoeten. Even dacht hij met iets als weemoed aan de ontmoeting met zijn vriend terug. Per saldo had hij hem liever vermeden; ondanks de onverschilligste brutoheid waarmee hij zijn eigen leven beoordeelde, wilde hij liever niet herinnerd worden aan zijn jeugd en aan die episode, nu acht jaar geleden, toen hij eenige maanden in het leven had geloofd. Hij had haar oprecht bemind, maar het was een hope-looze liefde; hij had zich nooit verklaard, zij kende hem zelfs niet en wist niets van zijn gevoel voor haar. Later had hij haar huwelijks-advertentie gelezen, en hij had zich gedwongen haar te vergeten. In het leven van oplichting en diefstal was hem dat gelukt. Hij dacht niet meer aan wat voor anderen het leven mooi maakt sinds hij een medeplichtige had gevonden in een beursbediende, die na zijn eersten diefstal

op den weg der misdaad was gebleven. Zij beschouwden hun diefstallen als een beroep; het was nu eenmaal gekozen, geen van tweeën was van plan het op te geven. Het was gemakkelijk en vrijwel gevaarloos. Zelden drong het stuitende en onwaardige van zijn leven tot hem door; hij werd onverschillig en cynisch. Hij was de dief. Den omgang met zijn medeplichtige hield hij zakelijk; afkomst en opvoeding waren steeds een muur geweest voor elke poging tot vertrouwelijkheid en vriendschap van Blanke Joop, die een misdadiger van het ruwere genre was.

In het restaurant, op het afgesproken uur, ontmoette hij zijn medeplichtige, vermomd als een protserige O.W-er. Aan de leestafel konden zij hun plannen bespreken.

„'n Vette inbraak, minstens f 40.000 aan contanten,” deelde Blanke Joop mede. „Het huis van een beursman aan de Hooglaan. Hij is op reis en komt met den laatsten trein thuis, heb ik toevallig gehoord op de beurs. We moeten er vroeg heen, om 10 uur; 't is niet gevaarlijk, want het is een stille buurt. Na negen uur zie je er 's avonds niemand; alleen een vrouw en 'n paar kinderen thuis. Ik kom in deze vermomming.”

Zij spraken af, dat het werk op de gewone manier zou geschieden; de dief zou de wacht houden en de andere in het huis sluipen. Een half uur later was de dief in de bedoelde straat om de omgeving te verkennen en mogelijk onraad te ontdekken. Terwijl hij door de breede straat van de stille villa-wijk liep, zoekend naar het huis, bleef hij plotseling staan en drukte zich dicht tegen de huizen aan. Aan den overkant van de straat, bijna recht tegenover hem, knarstte een sleutel: de voordeur ging open en in het licht van de elektrische lamp in de gang zag de dief twee kinderen staan in wit gestreepte pyama's en rode muiltjes. In de hoogste verbazing keek hij toe, hoe de kinderen in beide richtingen de straat in tuurden; van den guren najaarswind schenen zij niets te voelen. Toen stak hij de straat over naar de geopende deur; hij was nieuwsgierig geworden, en het duurde nog een uur, voordat zijn medeplichtige het werk zou beginnen, dacht hij nog.

Verwonderd constateerde hij, dat de kinderen niet bang waren, eerder verheugd schenen toen zij hem zagen naderen.

„Zie je wel,” hoorde hij, „daar komt een meneer.”

„Als 't maar een aardige meneer is, die ons mee wil nemen,” hoopte de tweede.

Voor de dief iets vragen kon, hingen de kinderen ieder aan een arm. Hij voelde hen beven van kou.

„U wilt ons wel brengen, meneer?” vroeg er een.

„Eerst naar binnen,” commandeerde de dief. „Waarom zijn jullie niet naar bed? Het is hier veel te koud.”

„We moesten toch op u wachten; anders hadden wij u niet gezien. En we wisten zeker dat u zou komen.”

„We hebben den heelen avond gewacht, en we waren zoo bang, dat u niet zou komen.”

* De dief kneep flink in zijn armen. Wat bedoelden die twee met hun wachten en te laat komen? Hij bekeek hen nauwkeurriger. Het waren twee jongens, vijf of zes jaar oud, een tweeling; even groot, dezelfde pyama's en pantoffeltjes, dezelfde oogen en haren, hetzelfde nu hoogroode gezicht met een aardigen wipneus. Hij wilde iets vragen, toen hij ergens in het huis een deur hoorde openen en haastige voetstappen naderen. Een dame kwam een oogenblik later de trap af.

„Bengels,” begon zij, nog op de trap. „Waarom zijn jullie ongehoorzaam geweest? Ik heb jullie toch verboden uit bed te komen.”

De kinderen luisterden niet naar het standje. Juichend trokken zij hun moeder naar den dief.

„Er is een meneer gekomen, moeder. Wilt u ons gauw aankleeden? Is het niet te laat geworden, moeder?”

Terwijl de jonge vrouw de verkleumde handen van haar zoonjes probeerde te warmen en hen berispte, staarde de dief

In Engeland kent men reeds de vrouwelijke politie-beambte, die in manhafte kleeding en manhafte gebaren het verkeer regelt.